

אין שכינה שורה לא מתח עצבות ולא מתח עצמות ולא מתח שחוק וקלות ראש ודברים בטלים אלא מתח דבר שמהות.

(קי"ז ע"ב) חתימת גאותה שבברכת אהרוןת של קריית שמע ושל חתימת הגודה נאמרת בלשון עבר ריל גאל ישראל, ושל תפלה גואל ישראל מפני שהיא תפלה ובקשה רחמים לבנו זה ולא סומין כמו שהתבאר במקומו, מכל מקום הרי מצה ומרור לפניו יוכל ליטלם ולהגביהם.

קיורוש של שבת אף הוא ציריך שיוכיר בו יציאת מצרים ואין ציריך לומר בקידוש של מועדות שענינים סובב על עניין יציאת מצרים, אלא אף של שבת כן, שהאמונה היוצאת לנו מעין יציאת מצרים והוא אמונה גמור ועונש ושינוי הטבעים וכן היוצאות מעין שבת והוא חדש העולם הכל רום אל עניינים נקשרים זה בזה ושאין מציאות לאומנת האחד מבלתו الآخر כמו שתבאר לבניינם.²²

ברכה האמורה בתפלה על מלכות בית דוד מצמיה לרן ישועה מפני שהוא תפלה ובקשה כללית לכל העם, ושל הפטורה נביים מגן דוד, וברכה ראשונה של תפלה ציריך להזכיר בה שלשה אבות הראות ר"ל אברהם יצחק יעקב ולהחותם באברם.

חתימת ברכת שבת בין בקידוש בין (בהבדלה) [בתפלה] מקדש השבת, ושל ימים טובים מקדשים ישראל והמננים, מפני שישידאל הם המקדשים את הומננים אבל שבת קדושה ועומדת, ואם תל יום טוב בשבת חותם מקדש השבת וישראל החומננים.²²

משנה ד') מונו לו כום שלישי יברך על טווננו, רביעי גומר את החלל ואומר עליו ברכת השיר, בין הכתובות הללו אם יצאה לשות ישתה בין

ד') לר"ט השלישי לרבי עלי לא ישתה.

[פי' הר"ט] מה חייב שלא תניר לו לשות בין שלישי לרבי והוא כדי שלא ישתר כי אין בתוך המأكل לא ישכר כמו ישכר בלי מאכל. ברכת השיר הוא

צורך בכך, שאotta הנגבה במקום עקידת שחנן הוא ולא דברו בכך בהגביה זו. הסוגה אף הוא חייב בהגדה וכן מוציא בה את האחרים. ואעפ"י שכתוב בה בעבור זה הסוגה אינם יכולים ליתאר והיה לנו להוציאו מכלל זה, וכן שאמרו בענין סודר ומורה בבנו זה ולא סומין כמו שהתבאר במקומו, מכל מקום הרי מצה ומרור לפניו יוכל ליטלם ולהגביהם.

(קי"ז ע"א) הללו יה וכס יה וידיד יה ומרחיב יה כל שמות חלוקים הם ולפיכך אין בהם קדש אלא השם לכדי, ותיבה שלפנינו אין לה שום קדושה אפילו ליקרא נטפל לשם, ומכל מקום לענין הדין אינם יוצאים לנו מזה כלום שאיפלו היו תיבה אחת אף כל הנטפל לשם לפניו נמחק.

כל יחיד שאירועה צרה ונגאל הימנה רשותו
לבכוע הלל לעצמו באותו יום בכל שנה, אלא
שאינו מברך עליו וכן הדין בכל ציבור ואבור,
כך היה יסוד נבאים לאמרו על כל צרה זברה
שנגאלים ממנה.

כל תלמיד שיושב לפני רבו ואין שפטוחין נוטפות מודח תוכינה ר"ל שמדבר ואין מדבר שראי שנאמר שפטותיו שושנים וכו' ומכל מקום כל שודואה בעצמו ששתיקתויפה בדבריויפה לו שישות וזה לו לחכמה.

מדריכי החכמים בתקנות משנהם לפתחו את ההלכות בדברי שמחה ומילוי דבידוחה ואחר כך להטיל אימה עד שלא יפטיקו משגנטם בדברים בטלים, והוא שאמרו רבא כי הוה פתח בשמעתא אמר ملي דבידוחה וברוחו לבנן והדר פחה בαιמתא, וזה ר' הערת אפרה

במייפרסמא מצויה מבואר שם [י"ח ע"ב], אלא פורמים הא כתוב הח"ה שם [במגילה] וכן הר"ן ספר' קנדרים^a דלאו אפורים עצמו קאי דההוא דברי קבלה הוא ופשיטה שלא בטל אלא קאי אשול זה וזה ר"ל יומ' י"ד לכרכים יומ' ט"ז לעיריות דמגילת תענית הווא, ע"ש, והנה בהני לא מייפרסמא מצויה כלל שהרי אין קורין בו ואפ"ה לא בטל, ומאי טעמא, הא הנך כי הני ואיבא איסורה בתרספות זה. ועיין רשי' בחענית י"ח ע"ב [דר"ה אלא לאסורה] שפירש לאסורה של זה בזה פירוש חדש, רשל זה בזה ר"ל בני ט"ז דקרי כי"ד ע"י שהי' פרוח בן יומו ע"ש, ולפ"ז א"ש. אבל פירושו צ"ע מפ"ק דמגילה [ה' ע"ב] גבי רבינו וטיעה בפורים דמוכחה אסורים של זה בזה אפילו אין קורין, וא"כ חיהדר קושי לדוכתא כיון שאין כאן פרוסם מאי טעמא לא בטלום כשבטלו מגילת תענית. אע"כ האמת יורה דרכו, ודוזאי לפי ההו"א הוא טעמי' דרב' ור' חנינה בטללה מגילת תענית משום דהנך כי הני, ואם כן אין לנוכח להוסף יומ' טוב שלנו וו"ט שקבע הקב"ה לשנון ושמחה בטלו בעור"ה, אבל למסקנא לא קי"יל כי הר' טעמא אלא בלשון הבריתא דמייחי שם בר"ה בمسקנא משום דהשמה הוא להם לאבל ותoga, והיין כל אותן י"ט מגילת תענית שהיא ללם זכר בבהמ"ק כגון אדרתא דשטרא שהוא מזכירים יותנן כהן גדול לאל עליון וחמידא ושבעות וחנוכה אי לאו דמפרנס ניסים כל הני הוא נהפרק לאבל, והה' נמי י"ט קרבן עצים דבני סנاب אי הוה ס"ל לר"א בר צדוק בטללה מגילת תענית מטעם הנ"ל הי' ראוי לבטל גם י"ט שלו, אלא דס"ל לא בטללה, ואנן קי"יל בטללה חז"ן מהנוכה משום דמפרנס מצויה ופורים משום דאין לו שיכות בהמ"ק כלל:

וזה נ"ל דעת הרא"ב"ר דס"ל נהי בטללה מגילת תענית מ"מ אסור לקבוע תענית בציור בימים ההם, והקשה הר"ן א"כ מאי פריך מהא דאמר צאו והחנון על מה שהתעניתם הא חתום שניינו תענית בציור, י"ל דוראי לפי ההוה אמינה בטללה מגילת תענית משום דהנץ כי הנץ צומות שהיו לשנון ושמחה ונחפהו לצום, אם כן לפי אותה ההו"א לא אמר הרא"ב"ר שאסור לנזרו בהם תענית ציבור שהרי

סופ"ק דר"ה ד"ה כאן, ואילו המשך הדברים כתוב הר"ן בסוף"ב תענית ד"ה ולפי

מהר"ם אלשקר סי' מ"ט והעליה שהיכים לקיים עליהם, ואפילו מי שעוקר דירתו חייב לקיים היום ההוא, ומיתתי ראי' מר' אליעזר בר צדוק שהיה מבני סנاب בן בנימין וקיים יום טוב קרבן עצים אפילו לאחר החורבן ולאחר ששינו מקומות מבואר סי' פ בכל מערכין [מ"א ע"א ע"ש אל דבריו, ופסקו מג"א סי' תרפ"ז ובאלוי' רבה שם. והוספה בראיות^b לפמ"ש חוס' סי' פ בכל מערכין [דר"ה מבני] שר"א בר צדוק היה חתנים של סנاب בן בנימין ולא מבנייהם ממש, וככתב התורת חיים שכן משמע מדבר ה י' ת' י' מבני סנاب ממש שכך היה בהיותו חתנים עתה כבר נתרחק ע"ש, וכחידושי ביארתי שעיקר מה שבא להשミニו בזה שאעפ"י שנחתן עמהם אחר החורבן וכבר חל עליו גזירת התענית קודם קבלת הי"ט שלו מ"מ לא השלים חנינו בו י"ד אב, והרי קמן כי יש כח ביד הקהלה לתקן עליהם ועל הנלווה עמהם ולא עברו, וכן נהגין כמה קהילות ישראל ומגדולי יהודיהם שעושים כן ביום שairyut אוצר החכמה להם נס:

אמנם פרי חדש באורה חיים סימן חצ"ו בكونטרס המנוגדים שחבר שם סעיף י"ד כח, לכל הסעודות שעושים ביום ההמה סעודת הרשות נינחו, וראיות מהר"ם אלשקר מר"א בר צדוק אינה ראייה דאיתו הוה ס"ל לא בטללה מגילת תענית, אבל לדין דקמ"ל בטללה מגילת תענית והרי מבואר בפס' ר"ה י"ח ע"ב דלמ"ז בטללה מגילת תענית יליף לי מבדלו הצומות שהיו לשנון ושמחה ובטל י"ט DIDHOUL CAN HAMMI CI HENI, ופרק הש"ס מאדרתא ע"ש קמייתא בטל אחרניתא מוטיפין ומשני הכא במאי עסקין בזמן שבבהמ"ק קיים ע"ש, א"כ מוכחה להך מ"ד השטא אותן שהוקבעו נתבטלו כ"ש שאין להוסף, ולפי דבריו איסורה נמי איבא דהנץ

כי הני:

ולפע"ד דלייתא לכל דבריו ז"ל, דהא מבואר פ"ק דמגילה י"ד ע"א ובעירובין י"ז ע"ב דמשחרב בהמ"ק הוכשרו כל הארץ לומר שירה, ודוחק לומר דברא שהוא בתרא ס"ל נמי לא בטללה מגילת תענית. והוא צרכי להבין במסקנות ההלכה ר"ה י"ט ע"ב] מסקין בטללה מגילת תענית-תן מהנוכה ופורים, והשתא בשלמא חנוכה משום

א) בדף"ק מצוין כאן: "עיין לעיל סי' קס'ג", ושם אין מה כלום, ועיין לעיל סי' קג' ד"ה איברא.

ב) שם ליתא. והא דפורים דברי קבלה הוא. כ"כ הר"ן

